Pals

La platja de Pals és una llarga llenca sabulosa que s'apareda terra endins amb els arrossars, les basses d'en Coll, diversos blocs d'apartaments i les urbanitzacions que s'ajacen al voltant d'un parell de camps de golf. Les grans antenes que proclamaren la supremacia d'occident durant la guerra freda, ja han desaparegut i els banyistes es bronzegen a pèl sota el sol d'un nou paradigma, igual o més coent encara.

El Daró, que abans es fonia sempre entre el fang dels camps de Pals, ara baixa canalitzat cap al Ter a Gualta, quan porta el cabal suficient per anomenar-se riu. Aquesta antiga plana lacustre està rodejada per pobles medievals de noms eufònics i campanars cantelluts: Palau-sator, Fontclara, Fontanilles o Sant Feliu de Boada i damunt del Pedró de Pals hi domina la silueta rodanxona de la Torre de les Hores, l'ombra de la qual assenyala cap a un entramat de carrers curulls de turistes.

Avui cauen quatre gotes, però no sembla importar a ningú, han vingut igualment o potser precisament per aquesta raó. Miquel Martí i Pol, des d'una placa, ens recorda aquell poema dedicat al poble on anunciava «els secrets que he descobert, astutament als ulls dels turistes». A Pals, en el fons, tots ens sentim turistes i probablement proclamem amb la mirada algun secret inconfessable.

Jo em passejo entre les eines de la pagesia a Ca la Pruna, passo els dits damunt l'aspra pedra del turó, sento les gotes de la pluja estiuenca a la cara, però percebo que alguna cosa em tiba. Anar a Pals és com visitar la llunyana casa dels besavis. Ells ja no hi són, tot ha canviat, hi viu gent estranya, però nosaltres ens sabem hereus d'un passat compartit, que encara batega entre les pedres dels murs i que ens crida maternalment a la seva falda.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/07/19/pals/857411.html?utm_source=rss